

Kutyákról.. 4.

Epres Virág Hajnalka (SZÍN-VONAL Alapfokú Művészeti Iskola)

Lektorált változat

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 71 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Tara Scott: Csoki

II. helyezett lett:

Bodó Csiba Gizella: Zeni

Petres Katalin: Szutyi, a puli

III. helyezett lett:

Tátos Gyöngyi: Romantikus Találkozás

Márffyné Horváth Henrietta: Kutyaszorítóban

című írása.

Korcsportos KÜLÖNDÍJ-as:

Kazal Zsófia: Kutyaiskola.

Gratulálunk!

A Zala Megyei Állatvédelmi Járőrszolgálat részére 69 e. Ft utalva!

Kazal Zsófia: Kutyaiskola

Összegyűlt most sok-sok gyerek,
Ugatnak, mert nem emberek.
Szagolgatják egymás farát,
Beszélgetnek a jó gazdák.
Míg a gazdik ordítóznak,
A kutyák csak rosszkodnak.
A fegyelmet tanulják épp,
Megnyalják a gazdi kezét.
Harapdálják egymás fülét,
Kilopják a jó csemegét.
„Fekszik, ott ül, hozzám, marad”,
Repkednek a vezényszavak.
Szorgalmasak a jó ebek,
Most tanulják az illemet.
Eljött már a vizsga napja,
Sorakozik a sok kutya.
Most kiderül, ki volt lusta,
Velős csont a jó jutalma.
Minden gazdi elégedett,
Ügyes minden kutyagyerek.

D. Oszuskó Sarolta: Három butus kutya

Három butus kiskutyácska
elindult a nagyvilágba.
Azt gondolták: széjjelnéznek.
Ettől ugyan mit remélnek?

Gombszemükkel, fénylő orral,
telis-telve bátorsággal.
Útjuk vajon hová vezet?
Megnézni ott mit is lehet?

Eljutnak a tyúkudvarba,
de nem tudják, az micsoda.
Találnak sok érdekeset,
sok kétlábú szörnyeteget.

Kik ottan csak kapirgálnak,
rájuk bizony fittyet hánynak.
Tolluk van, de szőrük nincsen,
szörnyű nagy a lárma itten.

Hápognak és kotkodálnak,
na meg jó páran gágognak.
A kiskutyák megriadtak
és mindhárman elszaladtak.

Otthon aztán megnyugodtak,
világot ők mégsem láttak.
Jobb volt nekik kutyaházban,
nem az ijesztő világban.

Torma Zsuzsanna: Hiányzol nagyon, Nikó

Hiányzol nagyon kutyusunk, Nikó,
Mióta elmentél, üres a házikó,
Ami előtte volt Buksi lakhelye,
Halála után Te költöztél bele.

Élhettél volna még hét évet,
Buksi is megérte a tizennégyet,
De a sors úgy hozta, menetek kellett,
Betegség nem kímél állatot, sem embert.

A hideg November ismét közeleg,
Sok diófalevél gyűlik a föld felett,
Köd szitál idefent és sírodra hull,
Míg a hideg földben a tested lapul.

Néhány év sem tudja feledtetni,
Milyen jó volt sokszor Veled lenni,
S labdázni önfeledten, vígan ugrálva,
Eldobtam, s figyeltél a repülő labdára.

Volt eset, amikor túl magasra
Dobtam a labdát, vagy „csontikát”,
Nagy lendülettel vette az irányt,
S landolt néha a csatornában.

Nem vettem észre betegségedet,
Csak lassuló figyelmességedet,
Lábaimhoz sokszor szorosán bújtaal,
Kár, hogy panaszkodni nekem nem tudtal.

Az idő sok mindent elfeledtet,
De Nikó, én soha nem feledlek,
Haláltusád végig kellett nézennem,
Bár sohase kellene felidézennem!

D. Oszuskó Sarolta: Hűségés társaink

Kedves, odaadó,
hű társunk a kutya.
Számos szépet lehet
elmondani róla.

Sok helyen segítik
már az embereket,
számtalan esetben
mentik életüket.

Kit lavina temet
be, vízben fuldoklik,
máshol földrengéskor
a mentést segítik.

Vakok helyett „látanak”,
úgy vezetik őket,
szolgálják most már a
mozgássérülteket.

Menekül a bűnös,
a nyomát titkolja,
de a rendőrkutya
mindjárt kiszagolja.

Megkönnyítik ők a
vamosok munkáját,
drognak a helyét is
rögtön megtalálják.

Őrzik a házakat,
terelik a nyáját,
felsorolni nehéz,
mennyi a szolgálat.

Akik magányosak,
kutya a barátjuk,
szomorúságűző
hűséges kis társuk.

Gósi Vali: Mennybéli üzenet – kutyául

(igaz mese Mirának, Ali kutya emlékére)

Szervusztok, kutyák és emberek!
Gondoltam, megosztom veletek,
milyen volt hú kutyaéletem,
mit hét évig, boldogan élhettem!
Hú kutya voltam, s nem akárki,
családom nemesi, nevem is ezt jelzi:
Nemes Petraházi Ali.
Őseim óriás Schnauzerek,
s végtére, talán még az is lehet,
hogy egyik ősomeg - amiért, kérem, őt
senki ne vesse meg - templomfalak között
érte a végzetes, mindent elsöprő,
szerelmes eset...
Akarom ugatni... - meglehet
az is, hogy talán biz' megesett...
(Uram, bocsá'!)

S e szégyenen rágódik (néha jó csont helyett)
azóta kutyafamiliám - habár,
hogy jó anyám miért is bűnhődött,
megmaradt számomra örök talány,
mert hogy őt egykoron, egy hideg hajnalon
kiverték örökre kutyául oda,
hol mégis boldog volt, csakolt, ha éhes volt,
neve is nemes volt: Dózsa-akparti Bori.
Hetedhét országban, sehol a világban
azóta sincs párja:
ő volt a legszebb kutyaleány:
ébennél ébenebb sötét volt mindene,
s a legóriásabb „snaci”.

Sorsom, még kezdetben, jól alakult,
mert kis gazdám - akinek terve
sokáig titok volt, de velem valóra vált
- megosztott velem
(ezt soká' el sem hittem) egy szép,
szőnyeges legényszobát.
Egy lakótelepen, magas emeleten -
micsoda büszkeség! - úgy éltem életem,
akár egy kutyakirály: megvolt itt mindenem,
kutyaszép életem élhettem szabadon,
szaladtam gazdimmal bokrokon, árkokon át,
és nektek azt is elárulhatom,
ágyba is bújtam, már nem titkolom:
a gazdasszony - bevallom - kutyául morgott ám
néha ezért velem,
hisz' minden pénteket
gazdimmal úgy ünnepeltem meg,
hogy a szép hófehér paplanról
könnyedén elnyúlva szimatot vettem én,
s vártam, míg este lett, s jó gazdim engedett
lábánál heverni, s a puha paplan fölött
megbújtam reggelig (ott kértem reggelit),
míg le nem lökött - minden lány ilyen lökött? -
gazdimmak szerelme, egy szép leány,
akit a vén fene nem vitt el másfele:
pont az én paplanos ágyam lett fekhelye,
amiért sokáig morogva csaholtam őt.

Így esett az eset, hogy végül odalett
az én szép illatos-paplanos,
kutyaszép, ficsúri életem.
Eztán egy bojtos rongyszőnyegen
tengettem sanyarú életem,

míg a sors közbeszólt:
szerelmem végre egy gyönyörű,
skót juhászkutyának
csahos-szép, barna leánya volt.
Családja vicsorgott, ha néha megcsókolt,
amíg egy estén a makrancos kutyalány
előlem eliszkolt: nem kell csók!
- így morgott, én meg a gazdántól
- botor eb! - magamat dühödten eltéptem,
s elcsattant akkor - ó! -
a legeslegutolsó, halálos csók...
- de gyilkosom arcán; jaj, vad autós...!

Ma örök vadászmezőkön lakom,
mennybéli, s mégis bús az otthonom.
Itt élek csendesen, néha még könnyesen,
hiszen jó gazdimat lent
régóta gyászolják, siratják, amiért azóta
túl korán előrement; utánam költözött,
s angyal-lányok között már együtt maradunk,
sírunk és nevetünk, örködünk ébren
a felhők fölött, amíg a földiek
- kutyák és emberek -, mind, ki megszületett,
tanulják odalent:
pokol az élete annak, ki nem szeret,
hiába várja a mennybéli fényeket,
s az égi, szép, harsonás, angyali éneket,
pokolra jut majd mind!

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon

Dobó Georgina: Kiskutyám, Néró

Volt egyszer egy kiskutyám, úgy hívták, hogy Néró. Sokat játszottam vele a szomszédos grundon, a kietlen sikátorokban.

Történt, hogy kék sárga pöttyös labdánk beleesett a patakba.

Néró egy másodpercig sem tétovázott, tudta, e labda legféltebb kincsünk.

De nemcsak enyém, övé is. Ezzel játszottunk mindig, úton, útfélen.

Én a kék színt szerettem benne, Ő a sárgát.

Úszott-úszott utána, majd hősként hozta ki szájában. Ázott, arany-sárga kutyámat kendőmmel jól megtörölgettem, dicsérgettem. Aggódtam érte nagyon. Esélyem sem volt megakadályozni hirtelen ugrását. Nem engedtem volna, hogy utána menjen.

Kicsiny Vizslám nem tudom, nekem örült-e jobban, vagy a labdának.

Azt gondolom, mindkettőnknek, s hősiek tettének egyszerre.

Boldogan sétáltunk haza, miközben fogadalmat tettünk, hogy azon a környéken nem labdázunk többet.

Dobó Georgina: Hópihe

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy parányi kiskutya óljában.
Neve: Hópihe.

Ugatott reggel, visított délben és este. Így jelezte mindig, ha éhes. A motorosokat, robogókat nem szerette valami oknál fogva. Olyankor teljesen megvadult.

Hópihe Testvérem és családom állatkája. Néha Gombócnak is nevezték. Menhelyről megmentett kutyus volt.

Történt egyszer, hogy meglátogattam Őket bordó Honda Dió robogóm-mal. Vadul csaholt. Ha nincs rajtam sisakom, nem vagyok rendesen felöltözködve, nincs bezárva, még akár szét is tépett volna.

Hópihével egyszer sétálni indultunk. Húgom, Ő és Én. Szájkosarat nem tettünk rá, csak egy vékonyka pórázt. Nem szerette, de muszáj volt.

Így is szívesen ismerkedett az utcán Idegenekkel, Bárkivel.

Tél volt, de Ő nem fázott. A kristályosan lehulló hó nem látszott parányi testén, mivel ő maga is szürkés-tiszta színű volt.

Sétálgattunk, nagyon élvezte.

Az utcákon gyerekek játszottak. Szeretettel bújt oda Hozzájuk. Néha hagytuk neki, néha nem. A gyerekek ölelgették, simogatták. Az egyik még a nevét is megkérdezte.

Hópihe nagyon élvezte, hogy Ő áll a világ középpontjában: szépsége, bájosága.

Egy sötét, kietlen utcába keveredtünk. Húgom sírni kezdett, Hópihe sem volt túl nyugodt. A magas házaktól még a Holdat sem lehetett látni. Egyszer csak hatalmas fényesség öntötte el az utcát. E fényesség valami jó tündér lehetett. Hópihe nyakába egy csillogó, világító medált helyezett, így megmenekültünk a sötétség martalékából. Sikeresen haz értünk. Otthon boldogan beszéltük el történetünket.

Ezt követően e medál nélkül soha többé nem indultunk el sétálni még világosban, nappal sem.

Vass Ildikó: Emberek

Néha elképzelem, ahogy egy fagyos, szürke reggelen meghalok a hideg konyhakövön.

Ahogy elmúlik minden, ami szép, és minden, ami nem.

Elhalványul a kép, és a retinámra vetődő fényre már csak egyetlen válasz érkezik:

a padló tükröképe csillog gyémántként.

Lassan elhalkul a világ, sötétség és néma béke vár a szemem túloldalán.

Talán lehettem volna más is.

Talán Ti vagytok kifordított, hamis másai önmagatoknak, és létezik egy másik világ.

Egy világ, amelyért érdemes...

- Az utolsó eb gondolatai -

Jártó Róza: Mozsi

Szerelem volt, első látásra.

Hat héttel húsvét előtt láttam meg őt először a helyi újság gyepmesteri rovatában. Mindenki másnak egy kutyus volt, nekem a jövődöbeli társam. Még aznap telefonáltam a gyepmesternek, hogy nekem kéne ez a kicsi kutyus. Nem is tudom, miként, de a története is megfogott, meg maga a látványa is. De nem adták. Akkor még csak két hónapos volt. Meg kellett várnom, hogy betöltve a három hónapot, megkapja a kötelező védőoltásokat.

De ez az idő is eljött. Azt mondták: ő Báró, de én Mozsit láttam benne. Az oltási könyvön felül hozták a kiskutya pokrócát is.

Ha odakerült a mi gyeptelepünkre egy kiskutya, mind kapott egy saját pokrócot vagy szőnyeget. Ez volt a biztos pont Mozsi kicsi életében is. Én is kibéleltem a pokróccal a kutyaházat, hogy ezzel is becsalva oda, legyen hol pihennie nappal, éjjel meg majd a lakásban alszik. Ez volt a tervem. De este nem jött be a lakásba. Kint maradt az ajtón kívül. Én a konyhaablak üvegén keresztül lestem, hogy mit is csinál, még az udvari lámpát is oltva hagytam neki. Bevonult a házába és reggelig aludt, mint egy mormota.

Reggel aztán evett-ivott a saját kis edényéből, és elindult felfedezni az udvart. Időnként visszazalad, hogy megnézzze, hogy vagyunk-e még, nem álom-e, ami vele történik. Ez így volt öt egész napig. Ötödik napra este tíz után vircsaftra szaladtam ki az udvarra. Egy sündisznó akarta elvenni a kutyus vagyónkáját: felfalni az eledelét. De a kicsi kis Mozsi, amely alig volt nagyobb a sündisznónál, hangos szóval, bátran szembe szállt a betolakodóval. Farkcsóválva nézett rám az elismerésért. Én persze megsimogattam a fejét és megdicsértem.

Azóta eltelt jó pár hónap.

Mozsi imádja, hogy van saját háza, s még az etető- és itatóedényeit is szereti. Imádja, hogy van egy udvara, ami csak az övé, ahol Ő az úr, amire nagyon, de nagyon vigyázni kell. Kora hajnaltól késő estig nem is mehet itt el senki és semmi, hogy ne jelezze az én Mozsim.

Én is megszoktam már, hogy hiába nyitom ki a kaput, ki nem jönne az utcára, és hiába hagyom nyitva a konyha ajtaját, be nem jönne a házba. Tudja, hogy az ő birodalma az udvar, amit - mint jó „gazda” - el nem hagyja!

Az idők folyamán Mozsi családtag lett, házam őrzője, a társam. Mikor végzek a teendőimmel, és este kiülök az udvarra, azonnal ott terem és a fejét az ölembe hajtva beszélgetünk.

Egy délután vendég érkezett. A gyepmester. Kiszállva a kocsijából szólongatta a kutyát:

- Bátor! Bátor!

Az én báróm, aki már nekem Mozsi lett, szétrakva a lábait teljesen megvadult ettől a hangtól. Morgott, vicsorított és lassan húzódott az udvar hátsó része felé. Ilyennek még sosem láttam. Csak azt tudtam, hogy ha ez az ember belép ide, talán még neki is megy az én aranyos, kedves kiskutyám.

Kitárva az ajtót kiléptem az utcára.

- Gyepmester úr, szerintem jobb, ha nem jön be. Ez a kutya már nem akar talált ebként élni. Ő már otthonra talált.

A gyepmester nem szólt semmit, csak mosolyogva beült a kocsijába és elhajtott.

Jártó Róza: Tappancs

„Debreczeni Tappancs”. Ezt írta be az első oltási könyvbe az állatorvos, még 2000 májusában, amikor először vittük a kötelező oltásra a kutyánkat. Az orvosnak a szeme se rebbent, mikor ezt az adatot így dik-tálta be az akkor tizenegy éves fiam.

Pár hónappal előtte került hozzánk a kutya. Akkor még eléggé hidegek voltak, épp készülünk a télre. Mikor meghallottuk a vinnyogását a kapunk előtt, avval a szándékkal mentünk ki, hogy elzavarjuk.

Pár nappal előtte néztük meg az ismerősünk vemhes német juhászku-tyáját, és abból az alomból akartuk a mi kis házunk őrzését rábízni egy

kutyusra. Ez az elhatározásunk addig tartott, amíg megláttuk Tappancsot.

Egy csodaszép, fekete-fehér vakarcs nézett ránk esdeklően a szilvafa alól. A fiam igazán szófogadó gyermek volt mindig. Most mégis valami tűz villant meg a szemében. Lehajolt a kutyusért és behozta a lakásba.

A szobában a konvektor előtt az alig kétéves Cirmi cicánk élvezkedett. Mikor ez a kis szőrmók meglátta, odarohant hozzá, szinte eszelősen bújva a cicához. Nem is csoda, hogy anyjának nézte, hisz Cirmi pont olyan fekete-fehér foltos volt, mint ő. Felborzolva a szőrét hatalmas pofonokkal állította meg ezt a kis szerencsétlent. Az meg lefeküdvé a cica előtt, az első mancsait a fejére téve keserves sírásba kezdett.

Épp közbe akartunk lépni, amikor meglepő dolog történt. Cirmi odament Tappancshoz és átölelve mosdatni kezdte. Mint egy cicamama az ő kis cicuskáját. Kissé meghökkentő volt a látvány, mert az alig pár hetes kutyus nagyobb volt, mint a kifejlett Cirmi. Ez a kis butus meg boldogan bújta az ő mostohaanyukájához.

Mondanom se kell, inentől elválaszthatatlan lett a két állatunk. Tappancs mindig tudta és el is fogadta, hogy a mama kérése parancs, bármekkorára is nőtt időközben. Ha Cirmi azt akarta, hogy ő egyen először a kutyatáliból, akkor Tappancs félreállt és türelmesen megvárta, hogy az ő mamája jóllakjon. Én és a fiam sosem szóltunk közbe, ha láttuk, hogy Cirmi épp „szívatja” Tappancsot. Mert ilyen is volt.

Ennek a szép és jó kutyának három „Isten” létezett. Cirmi, a fiam és én. Egy járókelő még fényképet is készített, amikor a cica a kutya óljában élvezkedett, mancsait és fejét kinyújtva a bejáraton, miközben ez a nagy mamasz kutya meg az ól előtt feküdt a földön.

Persze, csak azért, mert Cirmi ennyire élvezte a kutya szeretetét, még nem azt jelentette, hogy ez érvényes volt a föld többi macskájára is. Hihetetlenül haragudott Tappancs Cirmin kívül minden macskára. Nem-hogy az udvarba, de még a környékünkre se nagyon mertek jönni a cicák. Az évek csak úgy repültek.

Ahogy minden élet, egyszer csak Cirmi élete is véget ért. Több mint tizennégy évet volt közöttünk.

Tappancs még sokáig kereste a mamáját. Mi is azt gondoltuk, ha egyáltalán gondoltunk erre mi hárman, Tappancs, én és a fiam örökre együtt maradunk.

Mint minden élőlény, a kutyák is megöregszenek

Két napja vettük észre, hogy valami nem stimmel a kutya körül. Miután megugatva végigüldözött egy kerékpárost a kerítés mellett, egyszerűen összeesett.

Kihívtuk az állatorvost. Mikor megmutattuk azt az oltási könyvet, ami 2000. májusi dátummal volt ellátva, az orvos csak csóválta a fejét.

- Nagyon öreg ám a Tappancs. Elaltassam? - kérdezte.

- Miért is? Mert öreg? - néztem rá felháborodottan.

- Nem, dehogya, csak épp nincs orvos, aki talpra állítaná a kutyát.

Végigtapogatta a csontjait, de a mi kis társunk nem reagált, illetve hagyta. Ami azt mutatta, hogy nincsenek fájdalmai.

- Ha így van, hogy nem szenved, akkor éljen. Én itt leszek mellette, amíg kell - szoltam.

Kaptam egy névjegykártyát a telefonszámmal, fizettem és evvel el is ment az orvos. Én meg puha pokrócot tettem a kutya vackába, ami az előszobában volt. A kutya lassan, dülöngélve odament és lefeküdt, ahol eddig csak kánikulában vagy téli hideg éjszakákon aludt.

Már a fejét sem emeli fel. Ha szólok hozzá, a pillája még megmegrezdül.

Még most, amíg talán meghallja, akarom elmondani neki, hogy első pillanattól, hogy rátaláltunk, ő családtag volt nálunk, hogy nélküle a mi családunk nem az lenne, ami lett.

- Drága Tappancs! Legyen nyugodt, békés álmod ott, az örök kutya-mezőkön!

Boros Ildikó: Kutyuli

Nem volt soha mellettem ily' hű barát,
ki csaholva hazavár.

Macskás voltam én ezelőtt,
míg egy nap kis maszat is hazajött.

Legjobb pajti ma már ő,
ki fut velem, és időnként a fejemre nő.

Megszökik néhanap,
ha a világ túl csábító neki,
de még mindig visszatalált,
tudja, velünk a legjobb neki.

Ellensége a postás és a pizzafutár,
és a szomszéd macskák rémálma,
csak a gazdik szeretett kiskutyája.
Megnőtt a fél pár zoknik aránya.

Csuda jó a kutya élete,
hisz sok mindent pótol személye.
Így bevallom, elkényeztetett,
de nézésének ellenállni lehetetlen lett.

Örök szövetség már a miénk,
mely remélem, hosszú éveken
boldog pillanatokat jelent.

Kovács László (Kovycs59): Buksi

Kiskutyám, emlékszel-e még, mikor jöttél,
Azon a hajnali napon, néztél ott rám,
Bedobtak a kertembe, nem te döntöttél,
Gombszemeiddel közölted: - Te vagy gazdám.

Jöttél, nem köszöntél, csak lettél te nekem,
Átszervezted te, kiskutyám, az életem,
Egy szörgombócból voltál, meg kettő kis szem,
Gazdád lettem, védtél engem te éberem.

Kerti úton vidáman szaladtál elém,
Lehetett fagy, eső, te mindig ott vártál,
Pihent buksi fejed a gazdád lábfeijén,
Soha nem kértél semmit, de mindig adtál.

Adtál, mit csak önzetlenül kutya adhat,
Adtál te szeretetet, örök hűséget.
Minden jót, mit ember csak kutyától kaphat,
Így számoltuk mi az elmúló éveket.

Aztán egyszer a kerti ösvény üres lett,
Úgy távoztál te el, ahogy akkor jöttél,
Tizenkét év után gazdád elveszített,
Elmentél, Buxsi kutya, most sem köszöntél.

Sokáig reménykedtem még, hogy láthatlak,
Kerestelek én, sehol nem találtalak.
Hiányzol, most már csak abban reménykedek,
Aki elvett tőlem, meghagyta életed.

Volt egy kiskutyám, hiányzik nekem nagyon,
Vajon él-e még, vagy már fenn vár az úton,
Buxsi volt nekem az első hű pajtásom,
Még keresi Őt az úton pillantásom.

Szőnyi Eszter: Kölyökkorom emlékei

Csupán három kép maradt meg a kölyökkoromról az emlékezetemben. De mind oly eleven, mintha valaki videón rögzítette volna őket az agyamban. És ahányszor lejátszom, annyival mélyebben vésődnek be a képkockák.

Puha meleg. És sötét. De az a bársonyos sötétség, ami nem a véget, hanem a kezdetet jelenti. Kicsit nedves is, én vagyok átázva. De biztonságban vagyok. Érzem, ahogy a teste emelkedik és süllyed, megnyugtatóan. Elálmosodom. Édes illata van. Nem félek. Jó.

KUTYÁKRÓL... 4.

De aztán hirtelen fény villan. Még nem tudom kinyitni a szemem, de át-szűrődik a szemhéjamon. Hirtelen hideg. Keményet érzek magam alatt. Eltűnt a biztonság, magam vagyok, reszketek. Felnyűszítetek. Távoli hangok magasan a fejem felett. Kettő haragos, a harmadik, a jószagú, könyörgő, de kitartó. A kettő elhalkul, beletörődik.

Ismét meleget érzek, kezeket. Beburkolnak takaróba. Visszatért a béke. Megnyugszom és elalszom.

Egy tál gyönyörű hús. Zamatos, sült illat, színesen lebeg a levegőben. Mindenütt illatok. A kéz ráncosabb, mint a Jószagú keze. Érdesebb is, de igazságos. És jól tart, még a fülem is megvakarja, amíg eszem. Csorog a zaft a számban, reccsennek a csontok, a legcsodásabb ritmusban. Imbolyogva ugyan, de már tudok állni. Néha persze fenékre csücsülök, és a tejes rongyot is jólesik még nyalogatni. Néhány csontocska mellé esik a tálnak. Bűnbánóan nézek felfelé, és várom a szidást, majd utána a megbékülést, és a nagy kezet, amely felemel.

Nem ízlik. Por szaga van. Áporodott, szétmálló szaga. Hiába morgok, nem kapok mást. A Jószagú nincs itthon. Sosincs itthon. Éhes vagyok. Nagyon éhes. A ráncos kéz itthon van. De folyton csak odébb lök. És mostanában sosem látom a kezét, csak a lábát, ahogy halad ide-oda. Mindig csak megy, mégsem ér ide.

Én is menni akarok. Már tudok is, erős lábaimon ugrálok, futkorászok, de csak ha nem látja. Bár igazából arra vágyom, hogy lássa. Nem baj, ha megszid.

Valamiben felbukom. Zsinór az, szép hosszú, játszani való. Fogam közé kapom a zsákmányt és rázom. Izgalom kering a véremlen, kiengedem a karmaimat, azzal is ráfogok, nehogy megszökjön. Elernyedtem végre! Ám ekkor szisszenés, csattanás, sajog a fülem, és nem látok többé. Sötét lett, nagyon sötét. Távolban kiáltás, félelmes, dühös. Haragszanak. Rám? Összekuporodok és nyűszítetek. Hideg a padló. És most már nedves is. Csak az üres semmi van körülöttem...

Hát így kerültem a nevelőszüleimhez. Kedvesek, de állandóan, mindenhol káposztaszag van. A ruhájuk is olyan, meg a kezük, ami még sokkal rán-

cosabb és szikárabb, mint ami a fejemben él. Állandó langymelegben vagyok, minden nap fémdobozból öntik elém az ételt. Hegyesen, szúrósan csengett és karistolta a doboz, először bántotta a fületem, de már hozzászoktam. Ahogy az ücsörgéshez is. Az elején még rohantam, szökdeltem, a fületem libegtetem. De nem szóltak érte. Minden nap reggel hétkor, délben és este hétkor megyünk sétálni. Főlöszleg sietni, inkább én is csak elnyújtózom nap közben.

Jó itt. Csak egyet sajnálok. Hiába járom körbe a lakást, sehol nem találok a Jószagú illatát. Még csak a rongydarabom sincs meg, amit régen annyira szerettem. A színek is kikoptak. Türelmesek, nem harsányak. Már csak a fejemben élnek a képek.

Lejkoné Kristóf Olga: Vakkantásaim

Gömböc kutyus vagyok,
sokat bukfenchezek.
Bukfencekből tőlem
bárki leckét vehet!

Csibészkének hívnak
rosszaságom miatt,
mert amerre járok,
mindenki megriad!

A szám mindig nyitva,
ide-oda kapok,
nadrágot cibálok,
vagy lábat harapok.

Azt is tudják rólam,
hogy én nem henyélek,
mély gödröket ások
vagy virágot tépek.

Honnan tudja gazdim,
hogy én mit akarok...
ha a virágágyás
közepében vagyok?

A „nem szabad” vagy „fúj”
rosszul esik nekem!
Miért haragszik, ha
virágjait eszem?

Mindent megkóstolok,
mi utamba kerül!
Méhecske vagy darázs
tőlem nem menekül!

Meg is jártam minap,
mert egyet bekaptam,
megcsípett és úgy fáj -
nagy razziát csaptam!

Egyébként jól vagyok,
csibészkedem, élek!
Pajkos vakmerőként
semmitől sem félek!

Kovács László (Kovycs59): Ej, kutyasors...

Néha széttépném, mint a rongyot,
hiszen hamisan megugatott,
néha elém lök néhány koncot.
Fent csúcsra jár már a falkanagy,
lenn meg a szolgák vonyítanak,
megugatják néha a holdat.
Ej, kutyasors, hazudjad: jól vagy.

Fényes szőre, kaján vigyora,
a sok hű eb körbecsaholja,
néha közéjük vág szigora,
a sebeit más nyalogatja.
Megmorogni nem merik, félnek,
más falkát néznek ellenségnek.
Ej, kutyasors, hazudjad: - Élek.

Élsz, ahogy a nagyvezér hagyja,
neked nem jut itt lent szalonna,
messze van a zsíros konc nagyja,
el van osztva a zsírshalonna.
Ha ugatsz, elmehetsz te innen,
hamar meglel téged a nincsen.
Ej, kutyasors, hazudjad: - Isten.

Istennek nézed, és fenn zengi,
vezér a gyáva ebek között,
a tettét figyeli mindenki,
ott ugat Ő mindenek fölött.
A nagykutyák néha megmarják,
akkor behúzza már a farkát.
Ej, kutyasors: - Ez a te falkád!

Petres Katalin: Szutyi, a puli

Jártányi erőm sincs, gazdáék elmentek, megsimogattak, látszott rajtuk, hogy szívesen maradnának, de nem tehetik, nagyon szépen felöltöztek, illatosították magukat, ez furcsa emberi szokás, de már megbarátkoztam vele, azon keresztül is érzem eltéveszthetetlen szagukat. Ígérték, hogy visszajönnek, efelől kétségem sem merült fel, mindig visszatérnek, s akkor heves farkcsóválással, kitörő örömmel szaladok eléjük, s együtt repesünk a boldogságtól. Remélem, most még lesz annyi erőm, hogy hal-

ványan bár, de kifejezzem örömeimet. Meg kell várnom őket, pedig végtelenül gyenge vagyok, de még látnunk kell egymást, mielőtt...

Emlékszem, apró kis puliként harmadik gomolyag voltam Saci és Suba mellett, ők már felnőttek. Saci, mint rokonom - közös édesanyánk révén, de én későbbi alomból származom -, igyekezett megtanítani a kerítés ház őrzésének csínjára-bínjára, de túlzásba vitte az uralkodást és parancsolgatást. Alig engedett a kerítés közelébe egy kis ugatásra, még Subán is uralkodott, holott az sokkal természetesebb és idősebb volt nála, Saci törpe növése ellenére olyan harciasan tudott csaholni, hogy Suba is csak mögötte juthatott szóhoz. Így szerény három hónapos énem háttérbe szorult. Történt egyszer, hogy az utcára kifuthattunk, mert az akkori gazda nyitva hagyta a kaput és kint beszélgetett. Arra jött egy férfi, aki úgy vonzott, mint a mágnes. Saciékra is hatott, mert velem együtt lábához gurultunk, s ahogy engem megsimogatott, azonnal megéreztem azt a szoros köteléket, mely azóta is eltéphetetlen tizenhárom éve. Többször visszatért a házhoz, hosszasan alkudozott a ház urával, majd egy szép nap ölbe kapott, úgy simultam kezébe, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy elvisz onnan. Pár utcányival odébb bevitt egy nagy kapun, ahol három fiú és egy végtelenül kedves gazdasszony fogadott. A hatalmas kert lenyűgözött, de még inkább elkápráztatott az elem tett tál teli finomságokkal, amit zavartalanul, egyedül kebelezhettem be, s ezt háromszor megismételtem, sehonnán nem jött elő másik kutya, hogy odébb parancsoljon a rangidős jogán.

- Ez igen! - nyalintottam meg a szám szélét. - Kizárólagos házörző leszek!

Jaj, mikor térnek már haza, már elképzelem a kulcs zörgését a folyosóajtó zárjában, nagyon nehéz életben maradnom, pedig meg kell őket várni mindenképpen. Furdalná őket a lelkiismeret, ha... Tudják ők is, hogy nem sokáig lehetünk már együtt. A múltkor elvittek a fehér köpenyeshez, mert már nem tudtam enni, gyengültem. Ott feltettek az asztalra, aztán valami kivilágított képet nézettek meg velük, nagyon szomorúan tanakodtak, hallottam a hangjukon. Kaptam szurit, attól feljavultam, mennyire boldogok voltunk, de egy pár nap múlva megint elkaptam ez a gyengeség, amit azelőtt sosem ismertem. A legkisebb gazdim

is ölbe vinne a lépcsőn, de nem hagyom, nem szeretem, ha ölben visznek föl-le, nem vagyok én plüsskutya! Azonban előfordul, hogy muszáj elfogadnom a segítséget.

Sokáig egyedüli és kizárólagos puliként szolgáltam őket, csodálatos éveink voltak: a nyarak abban a kertben, ahova a gazda először elvitt, a telek viszont egy harmadik emeleti kicsiny lakásban, sokat kellett várni rájuk, ha dolgozni vagy iskolába mentek, de mindig hazatértek és nagyon szerettük egymást, játszottunk. A Feneketlen-tónál kutyahaverok vártak. Feladatom mindig teljesítettem, ha fiú kisgazdáim összeveszték, hangos csaholással rendre utasítottam őket, akkor nagyot nevettek és elfeledkeztek egymás iránti haragjukról. Ezért gazdasszonyom különösen nagy becsben tartott, mert sokat segítettem neki.

Ó, már felállni is alig bírok! Hogyan fogok eléjük szaladni? Alszom egy kicsit, hogy erőt gyűjtsek.

Az álom sokat enyhít fájdalmaimon... Már megint vidáman futkosok a nagy kert kerítése mentén, csaholok, mert Bundás haverom az úton szalad, szokásos reggeli sétáját teszi, ő is fekete puli, ahogy én is.

Te jó ég! Mi az a fehér gomolyag? Igen, gazdáék hoztak egy fehér, kicsi pamacsot... Nagyon fájta eleinte, nem értettem, miért. Nem vagyok elég jó nekik? A féltékenység dúlt bennem, amint láttam, gazdasszonyom hogyan dédelgeti, babusgatja azt a dundi, falánk jószágot. Az a kis szentelen folyton hozzám akart bújni, velem is lenni. Én meg undorral vonultam félre a tuják alá, de kileste, hogy mélyen alszom, s arra riadtam, hogy bundámhoz simulva velem szundít. Rögtön odébb álltam. Gazdasszonyom kitartó, több hónapos munkával bebizonyította, hogy képes szeretetét megosztani, s én beláttam, hogy a kis puli dédelgetése mellett egy csöppet sem lanyhult irántam érzett imádata. Végül még én istápolni, tanítgatni kezdtem a cseperedő Prücsköt, ezt a nevet kapta, de tudtam, hogy belőle sose lesz Szutyi, mint én vagyok, mert Szutyi csak egy lehet. Mekkora boldogságot láttam magam körül, amikor ez a kis gombóc hanyatt feküdt, én meg pocakját nyalogattam! Magam is csodálkoztam, hogy ez nekem is jólesik.

Miért nem jönnek már? Az éjszaka első fele elmúlt, a gyengeségem erősödik, bár a fiúk vigasztalnak, simogatnak, de nekem meg kell várnom

őket, mielőtt... Hallottam, hogy telefonon beszéltek gazdáékkal, talán tényleg nemsokára hazajönnek. A fiúk már lefeküdtek, Prücsök is horkol mélyen. Az előszobába vonszolom magam, hogy hamarabb üdvözölhessem őket. Jókor, már hallom a lépcsőházból lépteiket, a kulcs a folyosó zárjában... De jó, sikerült, simogatnak, dédelgetnek, a kis fehér mélyen alszik, most csak engem ölelgetnek... Sikerült! Gyengülök. Megágyaznak, lefekszenek.

Jaj, mi ez a borzasztó émelegés. Fel s alá mászkálok, zihálok. Gazdaszszonyom felriad, letelepedik mellém a szőnyegre, simogat, enyhül a rosszullét, egy pillanatra elsötétül minden, majd hallom:

- Újra ver a szível! - mondja, és simogat.

Valami sósvíz-szerű hullik az orromra, ezt akkor szoktam érezni, ha ő szomorú. Simogat, simogat és simogat. Keze megnyugtat, egyenletessé válik a szívverésem, álomba merülök. Hideg van, és ő visszatér az ágyába. Alszom és álmodom, de már egyre távolodik a szuszogásuk, a szoba, a ház, a kert... Elindultam az ismeretlen felé... Többé már nem üdvözölöm őket, mikor belépnek a lakásba, de sikerült megvárnom őket és elbúcsúznom tőlük. Már a fehér pamacs léte sem fáj, hiszen rájöttem, neki kell majd vigasztalni őket, és sikerült megtanítanom neki a hűséges pulilét lényegét. Igazán jó tanítvány vált belőle. Isten veletek, Gazdák! Ne sírjatok sokat, jó volt veletek!

Petres Katalin: Zsömle, az első

Azt mondják, az első szerelem felejthetetlen, és bárhogyan végződik, mindig különleges, örök. Nos, az első saját kutya is hasonlatos nyomot hagy bennünk. Amióta az eszemet tudom, kutyáért epedeztem, de egy társbérletben, városi lakásban nem sok eséllyel reménykedhettem. Mégis megtörtént a csoda. A dolog egy fekete macskával kezdődött. A bátyám megnősült, elköltözött Pécelre, ahol kismacskák születtek, kaptam egy csodaszép fekete kandúrt, aki hat hónapos korára vadászösztöne áldozata lett. Galambászott a budai bérház ötödik emeletén, feljutott a háztetőre és megcsúszott a síkos eresz fémfelületén, a be-

tonudvarra zuhant, kitörte két hátsó lábát, egy napot élt, kórházba vittük, de orvosi javaslatra elaltatták. Megsajnálta nagyon a társbérlőnőnk, Isten áldja jó szívét, így beleegyezett, amikor leendő férjem felajánlotta, hogy egyik munkatársától elhozhatunk egy fehér kölyköpulis. 1981 telén felkerekedtünk Törökbálintra, ahol kiderült, hogy a mama bizony nem volt egészen hűséges az őt fedező pulihoz, a kölykök nem fajtiszták, de engem már ez nem érdekelt. Odagurult elém hathetesen egy izgó-mozgó szörpamacs, színéről kereszteltük el Zsömlének. Zsömike ízig-vérig puli természettel bírt, csak bundája nem lett zsinóros. Idősebb olvasóim még emlékezhetnek a Benji kutyáról szóló filmekre. Nos, Zsömle az ő hasonmásává cseperedett, az utcán kiabáltak a gyerekek:

- Ott megy Benji!

Zsömle nemcsak az első kutyám, hanem az első „gyermekem”, ha tesszik, „fiam” lett. Akkor még főiskolára jártam, vele tanultam meg a gondoskodás, a mérgelődés és az időbeosztás csínját-bínját. Sokat segítettek ebben szüleim is, akik szintén imádták őt, főleg édesapám, de párom is, hiszen ő hozta hozzánk. Zsömle mintegy első közös nevelésünk lett, persze, minden hibájával együtt. Ha Feri becsöngetett, a fejéig ugrált örömeiben, majd leszaggatta ruháját, kabátját. 1982-ben összeházasodtunk, 83-ban megszületett első fiunk, Zsömle első kis gazdija. Kaptam hideget-meleget a baba és a kutyatartás együttes veszélyeiről, de nem mondtam le Zsömléről. Persze nagyon óvatos voltam, szerencsére nem lett semmi baj. A rakparton toltam a babakocsit, csuklómon a póráz, fiam hatalmasat kacagott a mellettünk rohanó kutyán.

Mikor Zoli 18 hónaposan jól tudott járni, szegény Zsömle menekült előle, meg kellett tanítanom a fiamat, hogy a kutya társ és nem játék. Aztán a gólya elhozta a többi fiamat, a legkisebb 90-ben született, mire ő eszmélt, Zsömle már tizedik évén túlvolt, 1996-ban, tizenhat és fél éves korában végelgyengülés határán hagyott el minket, kis orvosi rásegítéssel, mert már dolgoztam, nem akartam, hogy az iskolából hazatérő fiam találjon rá, így egy szombat délelőtt felhívtam az orvost, aki eljött a lakásunkra egy órára. Addigra már annyit sírtam, hogy az altatásnál már álomba tudtam simogatni, miután megkapta az „átsegítő” szúrást.

Édesapám kertjében temettük el, Cinkotán, ahol rengeteget futkosott és játszott. Zsömle tanított meg, mit jelenthet egy kutya az ember életében, és hitelesítette azt a mondást, hogy kutya nélkül lehet élni, de nem érdemes.

Boda Zsófia Borbála (Buxi): Oltásra várva

Ugatva remegek,
Hol állatnak helye,
Én, eb félek csupán,
Egér is, mi itt vár.

Emberi szemek
Reám figyelnek,
Kattog a szívünk,
Mert nagyon félünk.

Szerencsére nem vagyunk egyedül,
Szorgos, bátorító gazda itt ül,
Türelemmel várunk, félve, sorunkra együtt,
Amíg épen marad minden, addig remekül.

Hú..., behívnak..., szólítanak...,
A számomra rossz „szobára”,
Melynek ajtaja oly tágas,
Hol van... menekvés számomra...?

Most én itt ugatni biz' nem merek,
Gazdám kezei között remegek
Kocsonyaként, még meg nem fog az állatorvos keze,
Gyötrelmesen, félek addig, amíg orvos nem pecsétel.

Boda Zsófia Borbála (Buxsi): Tücsök

Tücsök mindig az ajtónál csücsül,
Főleg, ha zivatar van, s dörög.

Tücsök a puli kutyánk,
Ki mindig lepisili a fát, bokrot az utcán.

Mondanom sem kell, kan kutya,
De ezt a fentiekből szinte mindenki tudhatja.

Ő olyan, amilyen, fekete színű,
Tapintása jó, bársonyos szőrű.

Még sosem szökött meg,
Ez is mutatja, mily' hűséges.

Nem sokat ugat,
Csak ha kell,
Inkább Bogáncs kutyánk,
De ő inkább félve.

A szeretet jele
Nála, ha az arcomat
Nyelvével érintheti,
S boldogan rám kacsint.

Boda Zsófia Borbála (Buxsi): Bogáncs

Bogáncs boldog,
A szeme csakúgy ragyog.

Mikor reggel megpillant gazdát,
Csóválja máris a farkát.

Mennék már tovább,
De elém áll Bogács.

Hogy miért? Nem tudni,
Talán meg kéne simogatni.

Jólesik a simogatás,
Gazdának és kutyának egyaránt.

Szeretettel jön felém,
Bújna mindig csak belém.

Nem tudni, miért?
Éhező kutya enni kér.

Boda Zsófia Borbála (Buksi): A karácsonyos kutya

Egy téli napon,
Szép karácsonyon,
A gazdám behívott,
Hogy testem ne fázzon.

Ámultam, csodáltam,
Milyen hatalmas a fenyőfa,
Melyet reggel megjelöltem,
Három lábbal.

Néztem eleget,
Eb szemeimmel,
Vajon az ágakon
Mik lehetnek odafenn?

Egy csont, kolbász,
Vagy hurka netán?

De az orromat,
Jó szaglásomat nem csapja be
Egyik-másik ág.
Nagy szemekkel nézem,
Mikor jön a gazdai rokonság,
S az olykor hamiskás dalok után
Leülnek a konyhában,
Fogyasztják a hurkát, kocsonyát.

Várat gazdám
Maga mellett,
Mikor esik le
A csont elém, hogy megegyem.

Aznap sokat ettem,
Este bent,
Melegen lehettem,
Így a macska ólamban
Akkor egyedül lehetetett.

Éjfél tájt,
Mikor az óra tízet ütött tán,
Kiengedett gazdám,
S kaptam tőle nagy vacsorát.

Másnap arra ébredtem,
Hogy hasamat nyalogatja eb nyelvem,
S alig bírok felállni,
A macska meg kezd rám nyávogni.

Kedves emberem
Mindezt észrevette,
Szólt feleségének:
„Ebünk rosszul lett.”

Hasam telve,
Az állatorvoshoz vittek,
Hol a felcser szólt,
A kutya gyomor-rontott,
Így nekem diétázás kell.

Szeghy Karolina: Kutya világ

Kutyaélet oly nehéz,
Folytonosan csak remélsz,
Gazdád hozzád hű marad,
Nem hagy utcán, pad alatt.

Kutya világ fárasztó,
Mindig csak a munka,
Nem született kutya még,
Ki ezt meg nem unta.

Kézfejedet nyaldosom,
Szeretettel rágok,
Hű barátként minden este
Az ajtóban várok.

Ha nem figyelsz, átölelem,
Papucsodat rágom,
Szőnyeg szélét körmeimmel
Szép apróra vágom.

Újságodat tegnap éppen
Kis fecnikre szedtem,
Aztán csupán véletlenül
Földre öklendeztem.

Játék nekem nem való?
Szamba rejtve ellopom,
Kell egy pár „kosárlakó”!
Lelepleznek, jól tudom.

Hopp, egy zokni, jó kaland,
A játékos vágy elemészt,
- Elza, ereszd, nem szabad!
Miért hagyjátok szerteszét?

A gazdi megint rám figyel,
Lesunyom a fejem,
A bűnbánó tekintet
Most jó mentsvár lehet.

Ki lapul a kapu alatt?
Jön a postás, elkapom,
Csak egy falat a lábából,
Menekülni nem hagyom.

Csendben odaosonok,
Birtokomat védem,
Hatalmasat uगतok,
Megijed, remélem.

Óriási lett a káosz,
A sok levél szétrepül,
Postás bácsi átkozódik,
Motorjával menekül.

Tetteiért meglakolt
A szentelen beste,
Láttam többször, kapunkat
Olyan sunyin leste.

Elfáradtam, aludjunk,
Vége van a napnak,
A jó kutyák ilyenkor
Vacsorát is kapnak.

Lábaimat szétvetem,
Elnyúlok a nagy ágyon,
Nem érdekel semmi sem,
Legyen boldog a karácsony!

Petres Katalin: Böszö, a komondor

Két évünk telt el kutya nélkül. Első négylábú társunk, Zsömle 1996-ban, 16 és fél évesen távozott mellőlünk, elvesztése nagyon fájt, nem tudtunk rögtön új társat választani, a fiaink is kisebbek voltak még.

Június vége felé jártunk, a meleg nyári vasárnap délután fülledten nyújtóztunk a főváros aszfaltján. Férjem lement a gyerekekkel a Feneketlen-tó melletti játszótérre, én meg Dédivel a mosogatás után a szobában beszélgettem. Úgy hat óra felé jön lelkesen Gergő fiam, a középső, hogy kerítsek valahonnan edényt, mert hoznak egy kutyát, víz kellene neki. Egy társasház harmadik emeletén lakunk, ezért megkérdeztem, mégis mekkora edényre lenne szükség.

- Jó nagyra! - válaszolta Gergő jelentőségteljesen.

Amint leértem a földszintre, rögtön láttam, valóban egy nagyobb lábas felelt meg a kutya méreteinek, mert a kertkapun bebaktatott velük egy felnőtt komondor.

- Mi a csuda! - kiáltottam fel. - Hol szedtétek össze ezt a bozontos borjút?

- A kőmacinál aludt a játszótér mellett, mindenki rettegett tőle, így elhívtam, ő jött velünk - válaszolta a férjem a világ legtermészetesebb módján. - Most vigye el a sintér? Biztosan éhes és szomjas.

- No de be sem fér a lakásba!

- Gazdát kell neki keresni, vagy az igazi gazdit megtalálni!

- Igen, de addig mit csinálunk? Holnap visszük Boldogkőváraljára madarász táborba Gergőt, a Dédi mégsem sétáltathatja meg?!

- Igaz, majd Zoli itthon marad velük, aztán délután kutatunk, ha visszajöttünk.

A fehér, behemót komondor végtelen lelki nyugalommal hallgatta tanakodásunkat, miután egy cseppig kiitta a vizet az edényből a földszinten. Felkísért minket a harmadikra, letelepedett a folyosón, kényelembe helyezte magát az ajtóval szemben. Ez rendben is lett volna, de a folyosónkról négy lakás nyílik, abból az egyikben nem voltak otthon, és aggódtunk, hogy ha este későn jön haza a nyugdíjas házaspár Gödről, szívrohamot kap, amennyiben egy komondorba ütköznek. Elhatároztuk, hogy becsábítjuk őt a lakásba, sehogy sem ment eleinte, tehát a két fiú hátulról toltta, én meg előlről húztam. Az óriás szörme megadással tűrte, bár valószínűleg hiábavalónak tekintette igyekezetünket, mert megfeszítette négy lábát, s mint a cövek, azok úgy gyökereztek a folyosó kövébe. Megmozdítani sem tudtuk ökelmét. Amint ott győzködtem kedvesen befelé, belenéztem a kutya szemébe, amely egy higgadt kérdést tükrözött:

- Engem ebbe a lyukba? Miért? Engem ugyan nem!

- Hagyjátok! - eszméltem rá képtelen ötletünk kivitelezhetetlen voltára.

Nos, szerencsére a szomszédjaink nem tértek haza, csak jó pár nappal később, így a komondor aludhatott a folyosón. Már az esti sétáltatásnál kiderült, hogy ez a kutya rendkívül fegyelmezett, nyugodt lény volt. A nyakörvét finoman fogva türelemmel sétált a lábunk mellett, megállt a sarkokon, nem rohangált, nem rángatott. Ezért még Zolira, a legidősebbre is rábízhattuk, amíg elvisszük az öccsét Boldogkőváraljára. Nem történt semmi baj.

Mikor visszaértünk, vittük a komondort sétálni, persze póráz nélkül, elég volt csak a nyakörvét megfogni, és békésen bandukolt mellettünk, rendkívül szófogadóan viselkedett.

Csak három napig élt velünk, mert megtudtam, honnan keveredett a macis játszótérhez. Böszö, mert erre a névre hallgatott a komondor, a közelünkben lévő sírköves telephelyéről szökött el, a gazdája elutazott Görögországba, az irodavezető asszony és lánya felügyeletére bízta

Böszit. Kitörő örömmel fogadtak, amikor visszavittem a szökevényt a sírköves udvarára.

Egy jelenet azonban örökké bevésődött az emlékezetembe. Böszivel eljutottunk egy portához, ahol két rottweiler izomból döngette a vaskaput, ha arra vittek egy kutyát. No, a két megtermett feketeség annak rendje és módja szerint lerohant a lépcsőn, hogy rákezdjen félelmetes döngetésére. Bösz meg se rezdült, viszont Bud Spencer módjára higadtan rájuk nézett, s mint egy filmben, a két rottweiler engedelmesen visszatakarodott a lépcső tetejére, pardon, ők semmit sem akartak, nem is léteznek, csak itt csendesen őrzik a gazdi házát. Ha nem láttam volna a saját szememmel, soha el nem hittem volna senkinek, hogy ilyesmi létezhet.

Bösz aztán továbbra is hűséggel folytatta a sírköves gazda területének őrzését, mint szfinx ült fel az egyik sírkőre felügyelni a környéket. Ha arra sétáltunk, mi mindig megsimogathattuk a kerítésen keresztül, vitünk neki ízletes falatokat, később bemutattuk neki új négylábú tárunkat, egy fekete nősténypulit, akivel nagyon gálánsan viselkedett.

Kecskés Katalin: Kutyabolondok

Nálunk most 7, azaz hét kutya lakik... és van öt emberük. Mindnek megvan a maga története. Mármint a kutyáknak.

Lássuk csak! Amikor fiatal házaspárként az építkezés végéhez közeledtünk, állandó látogatónkká - rendszeres kukázóvá - vált egy édes pofájú tacsó. Nemrég szült, de ez csak akkor derült ki, amikor a beköltözés után kiválasztva leendő gazdait, vagyis minket - későbbi nevén - Csöpi beállított hat szopós kölyökkel.

Azon a szombat reggelen a kiskutyák nyüsztésére ébredtünk. Nagy volt az öröm. Na de ennyi kutya!

Ahogy cseperedett a kutyasereg, sikerült a létszámot csökkenteni. Kettő egy gyerektáborba került őrzőnek, egy a fővárosba, egy elkóborolt egy éjjel - csak reméltük, hogy megsajnálta és befogadta valaki a

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

kis csavargót. És a háznál maradt két kölyök - Dolli és Szüsi - és a mama. Kilenc évvel később egy szomorú őszi reggelen a három kutyus mérgezésben elpusztult. Eltemettük, megsirattuk őket és fogadkoztunk, hogy több kutya nem kell.

Ám legkisebb gyermekünk barátjánál pont azon a napon születtek kutyusok, amikor ezek „elmentek”. Ez egy jel - gondoltuk. S amint elválasztható korba ért a zsemleszínű keverék - Roni -, már mentünk is érte.

Megint volt ugatás és jókedv...

De ez kis kajla naphosszat sírt, hát hogy ne legyen egyedül, kapott egy barátot egy hosszú szőrű tacsókókölyök „személyében”.

Na ezek ketten... ez volt ám a házőrző csapat!

Aztán egyszer csak középső gyermekünk beleszeretett egy yorki keverék-nősténybe, s meg sem állt Debrecenig a gyönyörű fehér foltos négy lábúért. Most már hárman voltak a barátok.

Néhány évvel később Zserbó, az utolsó jövevény anyja lett, megszületett Samu. Ő okozta a legtöbb bosszúságot: mindent megjelölt. Zserbó nagy figyelemmel terelgette, nevelgette, de erről a rossz szokásáról nem mondott le. Ismét eltelt néhány év, és akcióba kezdett a legidősebb gyermekünk. Aktív állatvédőként, illetve kutyamentőként befogadott egy beteg sharpey-t, Ladyt. Gyógykezelés, gyógyszerelés, sebek krémezése következett, és gazdagabbak lettünk egy csendes és végtelenül türelmes jószággal, akit még két fekete vizslaalkatú kutya követett. De ezek aztán olyan egészségesek voltak, hogy csak na... Tanítható és hiperaktív tagjai a családnak a Picur és a Peru nevet kapták.

Ismét eltelt néhány év, mikor Roni gyengülni kezdett, és 11 évesen egy kora tavaszi napon elaludt. Őt is meggyászoltuk, mint legelső barátainkat, családtagjainkat. S bár a többi vigaszt jelentett, Roni hiánya sokáig szomorúság volt a családnak.

Jelenlegi „falkánk” hetedik tagja Buksi, a németjuhász-keverék. Egyetlen mániája vagy inkább fóbiája, hogy csak úgy hajlandó megállni vagy leülni, hogy muszáj hozzáérnie, hozzásimulnia valakihez.

Mindegyik egy egyéniség. És bár ennyi állat miatt gyakran kell a kertben kutyagumit szedni, a lakást felmosni, etetésük sem két fillér, de az ember iránti szeretetük és ragaszkodásuk, a huncutság és játékoság,

az okosság és hála minden bosszúságot feledtet. És a legfontosabb, hogy velük nemcsak többen lettünk, hanem többé és jobbá is váltunk.

Kutasi Horváth Katalin: Összetintázva

Tinta vagyok. Kivételes kutyus. Én bizony nemcsak ugatok, de harapok is. Azonban elárulok egy titkot: kutyaharapást a szőrömmel... A holdat pedig akkor sem ugatom meg, mikor a pénz beszél. Úgy hallottam, egyszer volt Budán kutyavásár. Ott látott és szeretett meg, onnan hozott haza Jani. Legalábbis így gondolom, mert annyit emlegette már ezt a bizonyos eseményt. Remélem, nem érzi úgy, hogy eben gubát cserélt akkor.

Egyébként egy kicsit aggódom a gazdámért. Ugyanis észrevettem, hogy időnként összevissza beszél. Állandóan olyan, mint aki egy kicsit betintázott. Madarat tolláról, kutyát gazdájáról... Bár eb ura fakó! No, mindegy, késő bánat eb gondolat, nem én választottam őt, hanem fordítva. De ha már így alakult... Igaz, ebül szerzett jószág vagyok, de talán nem vészek el.

S hogy mégis mi a baj Janival? Sehogy sem értem, miért fogja rá bárkire, akit megszeret, megsajnál a környezetében, hogy az én kölykőm. A kutya meg a macska! De hisz még nem is fialtam! Így legalább nem bánhattam meg semmit úgy, mint aki hetet kölykedzett... Ám azt már most látom: kutya világ ez!

Az még a baj Janival, hogy mindig van valami nyűgje velem kapcsolatban. Ilyenkor köti az ebet a karóhoz az ebadta. Már-már azt hiszem, kitisztul, s végre valami felismerésre jut, erre kijelenti, hogy itt vagyok elásva, miközben egyértelmű a felszíni jelenlétem, hisz a lábainál heverek, épp simogat. Így aztán akármennyire is ellazultam, bármilyen meghitt melegség, szeretet járta át a szívem, egyszerre csak kutyául érzem magam. Hát még mikor sajnálkozik, hogy nem lesz belőlem szalonna. A kutyafáját! Csak magára gondol! De hisz az én vacsorám bizonytalan! Sokszor azon problémázik, hogy nem eszem meg a telet. Persze, hogy nem! Kutyaiba sem veszem! Előbb-utóbb úgyis ebek harmincadjára jut.

Akármilyen kutya hideg van, véd a bundám. Akkor meg miért fenyeget Jani állandóan azzal, hogy jön még rám dér?! Mintha valami elkényeztetett, gyáva kutya volnék! Még jó, hogy gazdám nem kutyaütő! Bár ebcsonst beforr, ez már semmiképp nem fér a kapcsolatunkba!

Hányszor hajtogatja, nehogy már a farok csóváljon engem, pedig ez még soha nem fordult elő! Mit aggódik? Honnan vesz ilyesmit?

Teszem a dolgom. Én ugatok, a karaván halad. Napjaink egyformák. Megszoktuk egymást. Egyikünk sem akar igazából változást. Ebből a szempontból egyikünk a kutya, másikunk pedig az eb. Én Tinta vagyok, ő tintás. Összetintázhat, mikor betintázik. Addig jó, míg Tintázik, mert addig nem veszttem el ebül.

Dittrich Panka: Ajándék

Horváthékat ismerte az utca népe. János, az apa közkedvelt személyiség itt a közeli térség minden egyes sarkán lévő kocsmájában. Szívesen tért be egyikből a másikba munka után, olykor előtte is. A fia, Jenő sem hagyta el apja emily' szokását. Aztán ő beleszerelmesedett egy nőbe és nősülésre szánta el magát. Néha ugyan még a pohár fenekére nézett, de dolgozó ember lévén egyre ritkábban látogatta cimboráit a megszokott helyen. Élt, éldegélt, de mint mondani szokta, egyik napról a másikra. Többször bánatosan konstataulta, hiába gürizik, jobb akkor sem lesz, többre akkor sem jut. Mindig legörbült a szája széle, mikor munkabérével hazaballagott. Hiszen látta előre, hogy zsebpénzre biztosan nem futja belőle. Pedig de örült volna, ha olykor nemcsak más kertjéből lopott virággal lepheti meg kedves, odaadó asszonyát, akinek a főztjét fel nem cserélné máséra, a világ legjobb séfjének kosztjára sem!

Egy napon aztán ráragyogott a szerencse furcsa csillaga. Ugyanis gondolt egy nagyot, és a munkahelyére vitt kávék árát napról napra össze-szórolva, annak összegéből kitöltött egy tipp-mixet az éppen zajló futball-világ bajnokság meccseire. Egész szép summát nyert ezzel, amiből akár tízezer virágcsokorra is futhatná. Nem tudta, mitévő legyen ennyi pénzzel. Egyben biztos volt, végre meglepi feleségét egy nagyobb aján-

dékkal. Törte a fejét, vajon minek örülne kedvese. Ekkor döbönt rá, hogy felesége száját sosem hagyták el sóhajok, hogy ezt szeretne, vagy hogy milyen jó volna, ha... Érdekes, gondolta. Bizony, bizony, az ő párja nem ismerte azokat az érzéseket, hogy bármire is vágyani, jobbra, szebbre, nagyobbra, netán modernebbre. Mitévő legyen? Valahogyan csak tudnia kell, hogy milyen ajándék legyen az, amit neki szán. Olyan, hogy könnyezzen a boldogságtól, olyan, hogy úgy szorítsa örömeiben magához, mint még soha. Éljenzett a lelke, beleborzongott a tudattól, hogy mindez hamarosan bekövetkezik, és kárpótolhatja az elfelejtett névnapokat és születésnapokat, mikor ajándéokra csak egy sportszelet erejéig jutott. Jóleső érzéssel töltötte el, hogy végre tervezhet, úgy, mint azok, akiknek mindig tele a buksájuk. Bár tudta, nála ez a boldogság csak múló állapot lesz.

Meglepetést akart, ezért nem játszhat nyílt lapokkal ahhoz, hogy a legszebb boldogságot okozza hitvesének, titokban kell kicserkésznie a benne elrejtező vágyait.

Hazament, mintha mi sem történt volna. Aztán a tévé előtt ülve mégiscsak szóra bírta a szíve sugallata, annak hangos dobogása. Megkérdezte a kedvesét, mire vágyik istenigazából. A választ meglepetten vette tudomásul: „Egy gyermekre, drágám.” Jó, jó, de az jön majd magától is, ha ő is úgy akarja. Ismét feltette a kérdést. A válasz megint különösként hatott Jenő számára: „Ha gyermek nincs, akkor egy kutyára.” Nem is kellett több Jenőnek, befejezte aznapra a faggatózást. Mert ő kutyára azért nem költene, mert lelki szemeivel már magát látja, ahogy elkapja a féltékeny düh, ahogy azt simogatja, kényezteti a párja, tőle rabolva el az időt, a dédelgetést, és netán még az ebet is neki kellene olykor-olykor sétáltatnia, és az elpottyantott kutyapiszkot felszednie utána.

Este alig jött álom a szemére. Másnap elment apjához tanácsot kérni, hiszen ismerte, hogy nála fifikásabb nincs a földkerekségen, vagy legalábbis a környéken, legyen bármiről szó. Nem is akármilyen ötlettel engedte útjának Jenőt: „Mondd azt neki, vettél egy nagy ajándékot, de csak két hét múlva érkezik meg.” Hogy ebből mi fog kisülni, maga sem gondolta.

Hazament és újságolta a „kitervelt jó hírt”, apja jó tanácsát. Felesége nem akart hinni a fülének, a kíváncsisága pedig határtalanul arra szólította, ne legyen csendben, és hogy faggatózzon az urától az ajándék felől. „Bútor? Olyan kopott már ez a szekréynyor. Csak nem egy nagyobb tv? Az ágyból már szinte alig látom, hiába van közel. Vagy egy új telefon, amely okos is? Én már szégyellem elővenni a munkahelyemen, ami nekem van.” Jenő magában nevetett. Ó, ha ő is tudná, hogy még csak elhatározás kezdeti fázisában van az ajándék mivolta. Viszont arra nem gondolt, hogy a bútordarabok, az elektromos berendezések és szinte minden, ami mozdítható és fogható, mindegyiken van kivetnivaló, azaz cserélésre szorulna. Nap mint nap mást sem hallott. Ettől a perctől nem volt nyugta, a csendes kedvesének úgy kinyílt a csipogója, már semmi sem volt jó, és vágyakozását szüntelen ismételte, azzal a kérdéssel zárva: „Súgd meg, drágám, ezt kapok?” Ezzel Jenőnél végképpen betelt a pohár. Jöttek az újabb és újabb sóhajok, ruhatár bővítése, és nem ártana néhány ékszer, és pihenésként utazás, a kontaktlencse pedig hab volt a tortán. Jenő jókedve elszállt, ennyi óhajnak, vágnak, kívánságnak képtelen lesz eleget tenni. Másrészt nemcsak a fülét zavarta, de a lelkivilágát is felkavarta, ez a sok sápirtozás egyre jobban idegesítette. Az eddig elégedett asszony házsártos lett. Ez az ajándék megváltoztatott mindent.

Ennek véget kell vetnie, mert ő fog megőrülni ettől. Másnap kutakodott az újságban, és délután egy palotapincsel tért haza. Felesége könnyes, csillogó szemét azóta sem felejtí. A kiskutyust ezekkel a szavakkal adta át: - Kedvesem, ha már rongyos a szőnyeg és kopott a bútor, addig, míg újra nem telik, itt ez a kutyus, ez az én nagy ajándékom, ő is érezze ugyanolyan jól magát, mint ahogy én is melletted.

Kedvese ujjongva ugrott az ölébe, csókolta arcát, ahol érte, és közben úgy szorította magához, ahogy azt Jenő elképzelte és megálmodta. Annyira belefeledkeztek egymásba, hogy a kiskutya közben kifutott a lakásból, és azóta sem tért vissza.

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
